

Ф. Л. Шарп

АНТИОХ ИЛИ РИМ

Фредерик Л. Шарп

Антиох или Рим?

ИЗДАВА

МАРАНАТА
МЕДИЯ

www.maranathamedia.bg

Съдържание

Финансите на г-жа Уайт.....	7
Антиох като малкия Рог.....	8
Объркана история.....	9
Антиох не изпълнява пророчеството.....	11
Антиох не е малкият рог.....	15
Доказателство, че Рим е малкият рог.....	16
Рим става „неимоверно велик“ на юг.....	23
Рим нараства на изток, към Израил.....	25
2300 дни.....	27
Теорията за 2200 дни.....	29
Несъответстващо изчисление.....	33
Еврейският годишник разгромява теорията.....	35
Еврейските години не са универсални.....	36
Взривяване на теорията.....	39
Възгледи на коментаторите.....	42
Пророческите периоди на Даниил в лунно-соларни цикли.....	43
Какво е „ежедневната“?.....	47
Вавилонската „ежедневна“.....	49
Ежедневната като езичеството.....	50
Папството срещу езичеството.....	52
Кловис издига папската кауза.....	53
Мерзостта на запустението.....	55
1290 и 1335 дни.....	57

През цялата история на деноминацията „Адвентисти от седмия ден“, внезапно и едновременно са се издигали хора, които са се опитвали да подкопаят и разбият нейните Основни доктрини и учения. Но в продължение на почти деветдесет години, до сега, тези доктрини са издържали на изпитанията и са оцелявали при всяка нечестива атака, като никоя от тях не е била доказана като фалшива или погрешна. И въпреки факта, че понякога са били излагани някои от изглеждащите като най-правдоподобни и най-добронамерени аргументи, тези истини, които нашите опоненти така усърдно се стремяха да съборят, обиколиха света и намериха приемливост в доста честни сърца във всяка страна на земята. В резултат на това, членството в деноминацията се удвоява, на всеки десет години. Както е заявил един писател, бихме ли могли, някоя събота сутрин, „да се надпреварваме със слънцето в неговата двадесет и четири-часова обиколка“, когато трябва на всеки тридесет минути да достигнем до нови групи вярващи, събиращи се на север и юг от екватора, докато сутрешното слънце в събота преминава над тях“. С други думи можем да кажем, че „Слънцето никога не залязва“ върху църквата на Адвентното движение.

За пореден път обаче, сме призовани да защитим позицията си по отношение на осма и девета глави на книгата Даниил. Особено във връзка с ученията за „малкия рог“ и за 2300 дни, които са основни за самото съществуване на Адвентистите от седмия ден, бивайки самия корен, така да се каже, от който е израснала деноминацията.

Докато ние считаме, че 2300 денонощия са пророчески и представящи период от години, вместо двадесет и четири часови дни, ние се срещнахме с древната теория, предадена от Ватикана преди три столетия. В нея има стремеж, пророческият период да се приложи към запустителното дело на Антиох Епифан. Чрез това, пророчеството би било ограбено от тържествената си важност и сведено до едно обикновено разказване на исторически инцидент, който няма каквото и

да е специално значение.

В издадената, от нашия най-скорошен критик, брошура е лесно да се види, че материалът му е бил оформен изцяло от други разработки и брошури и по този начин при него няма нищо ново и оригинално. Ако той бъде призван да защити изявленията си, по отношение на починалата г-жа Е. Г. Уайт, той би трябвало да разчита изцяло на подобни зловни изявления и писанията на други хора. Със сигурност той не е имал лично познание, по отношение на това, което е публикувал за нея, тъй като никога не я е познавал и никога, никога не я е виждал.

Тогава историята за издателите на книгата на Конибеър и Хоустън, които заплашват с юридически действия, в случай, че книгата „Животът на Павел“ от г-жа Уайт не бъде отстранена от пазара е една стара история. Някои извадки от писмо, адресирано от пастор С. Е. Холмс, преди години, до редактора на „Събиращ призив“ могат да се окажат интересни, в тази връзка. Той казва:

„Тъкмо разглеждах броя на „Събиращ призив“ от април-май. Изненадан съм от погрешното представяне, слабата логика и неточността, които то съдържа.“

„Отваряйки страниците му, окото ми се спря на твоето изявление относно книгата на г-жа Уайт, „Скици от живота на Павел“. Както се казва, продължаваш да даваш някои факти. Но аз не намирам нищо, освен няколкото твои изявления. А ти желаеш да отхвърля делото на г-жа Уайт, на базата на едно такова, несолідно доказателство.“

„Заявяваш, че книгата на г-жа Уайт била ‘такова съвършено копие’ на ‘Живот и послания на Павел’, издадена от Конибеър и Хоустън, в Англия, че американските писатели заплашвали с „юридическо действие“, ако тя не бъде премахната от пазара.“

„Изучавах книгата на Конибеър и Хоустън в колежа и имам

екземпляр от книгата на г-жа Уайт в библиотеката си. Да се твърди, че творбата на г-жа Уайт от 321 малки страници, без никакви карти, илюстрации или бележки под линия е 'такова съвършено копие' на двутомник от 1400 страници, с карти, илюстрации и допълнителни бележки, и че тя провокира юридическо действие, е абсолютен абсурд. Това е еднакво вярно, както за съдържанието, така и за цялостното оформление на книгата. Стилът, също е напълно различен.“

„Английското издание, публикувано в Лондон, не показва авторски права. Това се потвърждава допълнително от едно друго писмо до мен, от компанията на Томас Й. Кроуел в Ню Йорк.“

„Публикуваме „Животът и посланията на апостол Павел“ на Конибеър, но тя не е книга защитена с авторски права и не може да има правно основание за предприемане на действия срещу вашата книга.“ 18-ти януари 1924 г.

„Освен това, У. К. Уайт категорично отхвърля твърдението ти. В отговора си по този въпрос, той заявява: „Не знам точно колко копия са отпечатани, но мисля, че са отпечатани две издания от 5000 екземпляра. Книгата „Скици от живота на Павел“ никога не е била възпрепятствана. Веднага след отпечатването ѝ, всички копия бяха продадени и публикуването на друго издание се забави, заради желанието на автора да представи по-пълна книга. Такава книга имаме в лицето на „Деяния на апостолите.“ 1 април 1917 г.

Доста забележително е, че оплакванията не са отправени от авторите или издателите, а се ограничават с враговете на госпожа Уайт, които се опитват да дискредитират нейното богоугодно дело. Забелязвам, че сте отпечатали и продават книгата „Слово към малкото стадо“. Получихте ли разрешение, от старейшината Джеймс Уайт или от негови правоприменици, да направите това?

В светлината на реалните факти, вашите обвинения срещу г-жа Уайт и нейната книга се оказват неверни.

ФИНАНСИТЕ НА Г-ЖА УАЙТ

С позоваване на чудесното и подробно изявление на нашия критик, по отношение на финансовите дела на покойната г-жа Е. Г. Уайт, човек би предположил, че той е бил най-тясно свързан с нея или с онези, които са отговаряли за делата ѝ. Факт е, че той не е бил в рамките на дори десет хиляди мили от нея или от дома ѝ, но се чувства напълно компетентен да прави такива оплаквания, сякаш лично е познал верността на тези неща. А вярно или невярно, ясно е, че хилядите километри по море, между него и представителите на покойната госпожа Уайт, го насърчават в извършване на престъпното му дело в разпространяване на всяка злонамерена история, каквато и да предостави слухът.

В изказването си той стига, дори дотам, че г-жа Уайт е „причината за повечето проблеми в църквата от всички други неща, в комбинация“. Добавя: „За да я защитят, адвентистите от седмия ден трябва да лъжат, като нея, да прикриват, да потискат и да заблуждават. За тяхна скръб и дискредитиране, Конференцията сега открива това.“

Това е едно от най-гръмките изявления, и то е напълно невярно, както по отношение на г-жа Уайт, така и по отношение на която и да е Конференция на ЦАСД. Изявлението е не само нелепо, но и крайно злонамерено, показвайки необмисленост и безразсъдство, родени от невежество и неопитност.

Има едно нещо, което е много сигурно. Покойната госпожа Е. Г. Уайт бе честна и богобоязлива жена. Тези, които я познаваха, могат да свидетелстват най-добре. Каквито и пари да получаваше, тя не ги използваше егоистично, а за подпомагане на бедните и нуждаещите се и за напредъка на Божията кауза. Колкото до това, че винаги е изплащала дълговете на сина си, (ако е вярно), това причина ли е за нейното дискредитиране?

Чудим се, дали нашият критик би приел за дискредитиращо, майка му да търси пари, за да го измъкне във време

на трудност? Или би смятал, че е пренебрежително, жена да търси пари, за да плаща дълговете му? Може би той не би се отнесъл така в собствения си случай. И все пак, той се е постарал да петни една мъртва жена, чийто единствен предмет в живота беше да помага на другите, както духовно, така и материално.

Сега ще се спрем на мненията, изразени от този последен критик, относно осма и девета глави на Данаил за „малкия рог“ и 2300 дни.

АНТИОХ КАТО МАЛКИЯ РОГ

Като отхвърля интерпретацията на Урия Смит за пророчеството, относно малкия рог, в Даниил 8:9, той отдава прекалено голямо значение на показаният от Урия Смит факт, че малкият рог най-напред „отишъл на изток към Сирия, докато пророчеството казва, че щял да отиде на юг. След това римският рог отивал на юг към Юдея, докато пророчеството казва, че ще излезе на изток. И отново Рим отивал по-на юг към Египет, докато пророчеството казва след това, че малкият рог ще отиде до Славната земя (която е на запад)”.

Нека се отбележи специално, че за изпълнение на пророчеството той има предвид точния ред на събитията, очертани там, което ние признаваме, разбира се, като напълно правилно.

На друго място в брошурата си, той се опитва да даде реалното изпълнение на пророчеството (това е и което би искал да вярваме). Той казва: „Според пророчеството, „малкият рог“ за пръв път трябвало да отиде на юг”. След като цитира 1 Макавеи 1:17-19, за да разберем как Антиох тръгва на война с Египет, той казва: „Така Антиох Епифан нараснал неимоверно на юг, към Египет, през 143-та година“. Но той прекъсва и не показва крайния резултат от това нашествие. Простият факт, че Антиох отива на война, не трябва да се счита непременно, като причина за неговото „неимоверно нарастване“.

При един случай, Пир от Македония, въпреки че се оказал победител в две яростни битки, трябвало да признае: „Още една такава победа и ние неизбежно се съсипваме“. Тогава, може също да забележим, че Антиох Магнус (Антиох Велики), бащата на Епифан, както казва историята, бил най-известният от всички сирийски царе. Това е в контраст със сина му Епифан, наречен от поданиците си „Епифан Лудия“. Няма нищо особено „велико“ в това, че бил смятан за луд.

След това нашият критик казва: „Следващата посока е към изток“ и отново цитира 1 Макавеи 3:31-37, за да покаже, че Антиох е отишъл в Персия през 147-та година. Още веднъж казва: „Отново Антиох изпълнява пророчеството!“. Но пак не успява да каже какво се случва, по този повод. Но ние ще видим това по-късно.

И продължава така: „Последната посока, която е към Славната земя, ще обясня напълно, след като покажа едно друго изпълнение на пророчеството, което е по ред, сега“.

ОБЪРКАНА ИСТОРИЯ

След това прескача остатъка от този стих (стих 9), който дава третата посока на „малкия рог“ и продължава да се занимава със стихове 10-12, за които казва, че са „по ред сега“. Защо прави това? Защото много добре знае, че това представя историята на Макавеи, която разказва как Антиох отишъл в Славната земя. Тя също дава годината, в която е отишъл, а именно 143-та година. Това разкрива факта, че неговото отиване там не е било, според реда на пророчеството.

Пророчеството предвижда движението на „малкият рог“, в следния ред:

Първо	На юг
След това	На изток
Накрая	Към Славната земя (Палестина)

Но историята показва, че Антиох не се е движел в този ред, а в следния:

Първо	На юг
След това	Към Славната земя (Палестина)
Накрая	На изток

И има много основателна причина той да не върви по реда, даден в пророчеството. Не може да отиде най-накрая към Славната земя, защото след като отишъл на изток, той станал твърде неспособен и не се е върнал. **ТОЙ БИЛ МЪРТЪВ.**

Историята на Макавеите и други записи показват, че той е починал в Персия след провала си в Елимаис на изток, и следователно би било невъзможно да влезе в Палестина, след нахлуването му в Персия.

И така, стремежът е да се покаже, че Антиох е отишъл на изток, след като е бил на юг, за да се направи да изглежда така, сякаш той е изпълнил пророчеството. Това търпи поражение. Ако беше вярно, че той е отишъл в Персия, след влизането в Египет и преди да отиде в Ерусалим, това щеше веднага и окончателно да уреди въпроса, дали Антиох е „Малкият рог“. Бивайки мъртъв, той не би могъл да изпълни следващата част, за нарастването му срещу Славната земя, както и всяка останала част от пророчеството.

Той действително отишъл в Славната земя (Йерусалим). Това е станало веднага след отиването му на юг (Египет), през същата година. Но, както е разкрито в историята на Макавеите и в други истории, преди да отиде на изток (Персия). Правейки това, той не е изпълнил пророчеството в посочения ред. Независимо от това, нашият критик, с удоволствие иска да повярваме, че се е случило, цитирайки историята на Макавеите в установен от него ред. Нищо не би могло да е по-очевидно от това, че той умишлено се опитва да заблуди читателите си, като цитира извън контекста. Цитатите му са в следния ред:

1 Макавеи 1:17-19 (За да покаже, че Антиох е отишъл на юг към Египет. И това е било в 143^{та} година на Гръцкото царство.);

1 Макавеи 3:31-37 (За да покаже, че е отишъл на изток в Персия. Това е в 147^{ма} година.);

Накрая се връща на:

1 Макавеи 1:21-24 (За да покаже, че е отишъл в Ерусалим. Но историята на Макавеите показва, че това е било в 143^{та} година, четири години преди да отиде на изток, в 147^{ма} година.)

По този начин, изваждайки историята от нейната правилна среда, вграждайки я в пророчеството, за да докаже своето мнение, накрая подчертава на страница 27-ма от памфлета си : „След като отиде на юг, ТОГАВА установяваме, че на изток, той е нараснал неимоверно, към Славната земя“.

Че не може да се обърка намерението му, по отношение на това, ще се види от допълнителни изявления. На страница 22-ра в брошурата си той казва. „Антиох Епифан, наистина е нараснал неимоверно на юг - Египет, на изток - Персия; и към Славната земя - Юдея и Йерусалим. Така отново изпълнява пророчеството, ДО ПОСЛЕДНАТА БУКВА. И отново на страница 28-ма той повтаря: „Антиох Епифан изпълни ЦЯЛОТО това пророчество, във ВСЯКА ПОДРОБНОСТ.“

Направените твърдения и самите цитати, когато се използват в правилната им среда, не само дават действителния и правилен ред, в който Антиох е ходил на тези три места, но и дават самите години, и то в един толкова определен начин, че не би могло да се сбърка.

АНТИОХ НЕ ИЗПЪЛНЯВА ПРОРОЧЕСТВОТО

Сега като отидем по-нататък и разгледаме по-отблизо преживяването на Антиох, ще видим, че той по никакъв начин не е изпълнил пророчеството.

Още от първия момент, на идването на Антиох на трона, както и през цялото му царуване, той бил тежко обложен с данъци от Рим. Освен това, самият той е бил държан от Рим, като заложник за дължимото плащане на този данък. Следователно, още в началото, ние не намираме нищо много велико в това. Едно такова преживяване би било всичко друго, но не и велико.

Става ясно, че нахлуването му в Египет е по някакъв ужасен начин. По това време, Рим участвал във война с Персей. Възползвайки се от тази ангажираност на римските сили, усецайки подходящото време, Антиох решил да нахлуе в Египет. Историята ни разказва как е осъществил намеренията си, за да избегне всякаква възможност за намеса от страна на Рим и за да прикрие истинската си цел: „Междувременно, за да спази нормите спрямо римляните, той изпратил посланици в Сената, които да представят правото му над провинциите Коел-Сирия и Палестина. Той действително притежавал тези провинции и представил необходимостта от война, за да подкрепи това право. Веднага след това той застанал начело на армията си и тръгнал към границата на Египет.”

И така, под предлог, че установява правата си в Коел-Сирия и Палестина, той умишлено влязъл в Египет. В това настъпление той със сигурност е бил успешен и надделял над страната, завладявайки всичко с изключение на столицата Александрия, която му се съпротивила. И това завладяване е основание да го смятат за нараснал неимоверно на юг. Но величието му било краткотрайно. Скоро пропаднал в прахта. Точно когато бил на път отново да обсади онзи непокорен град, на една миля от него, римският посланик Попилий се сблъсква с него. От името на Сената, той, не само му заповядал да спре войната, но и го принудил да изостави цялата завладяна територия и незабавно да напусне страната. Историята записва факта: „Той напусна Египет, унижен и кипящ от страст. Със сигурност е копнеел да намери отдушник, нахвърляйки се срещу някаква част от поданиците си или срещу

всички тях.“

Първата буря се стоварила върху евреите. Представете си сцената. Така нареченият „неимоверно велик“ Антиох, заобиколен от своите генерали и армия, в пълна бойна готовност, бивайки сериозно предупреден, е принуден да остави зад себе си областта и всички плодове на своите завоевания. И това направил един въоръжен мъж, заради нищо повече от едно обикновено „парче хартия“. Може ли да има по-унизително, по-изобилно или по-ефективно поражение, за предполагаемото му величие? В тази връзка, кой се е оказал „неимоверно велик“, Антиох или неговият господар Рим?

Попилий видял Антиох да си тръгва от Египет, според „предвиденото време“ и заедно с двамата си колеги се върнал в Александрия, където: „склучи договора за съюз между двамата братя (Птоломеи), които до този момент били само бегло описвани.

След това преминал към Кипър; ИЗГОНИЛ У ДОМА ФЛОТА НА АНТИОХ, който бил спечелил една победа над египтяните; ВЪЗСТАНОВИЛ ЦЕЛИЯ ОСТРОВ НА ЕГИПЕТСКИТЕ ЦАРЕ, които имали справедлив иск към него; и се върнал в Рим, за да запознае Сената с успеха на посланическата си мисия.”

По-късно, вестноосци изпратени от Антиох, се явяват пред римския сенат, където заявяват, че техният суверен „е ИЗПЪЛНИЛ ЗАПОВЕДИТЕ НА РИМСКИТЕ ПОСЛАНИЦИ толкова стриктно, като такива изпратени от боговете“.

Отново питаме: Кой е бил по-великият - Антиох или Рим?

През същата година, 168 г. пр. Хр., „Египет доброволно се подчинява на римския протекторат и след това вавилонските царе също се отказват от последното си усилие да запазят независимостта си срещу Рим.“ (Момсен, *История на Рим*, книга 3, глава X, 168 г. пр. Хр.)

Пред лицето на подобна история, кой би твърдял, че Антиох е нараснал „неимоверно много“, когато, не само, че е бил

през цялото си царуване обложен с тежки данъци от Рим, но също е бил смятан от поданиците си за луд. От друга страна, властта и престижът на Рим са били такива, че не е било необходимо да се прибягва до оръжие. Римските заповеди са били моментално и подразбиращо се следвани от Антиох.

Историята ни информира, че веднага след като Антиох бил прогонен от Египет, „унижен и кипящ от ярост“, той отишъл директно в Ерусалим, където излял яростта си върху евреите. Той осквернил храма им, премахнал службите им и т. н. Годината е 143-та на Гръцкото царство.

За да се изпълни пророчеството, той би трябвало да отиде на изток, преди да отиде в Ерусалим. Той не го е направил и затова не може да се твърди, че е изпълнил тази част от пророчеството.

Най-накрая, той отишъл на изток, през 147-та година на гръцкото царство, отново извън реда на пророчеството! Той отишъл там, за да ограби храма в Елимаис. Историята ни информира: „Не успя във всичките си водещи проекти и избяга. Беше изгонен от Елимаис в Персия, където умря, „далеч от собствената си земя“.

Може ли тогава да се каже, че той е нараснал „неимоверно“ към изток, когато опита му в това начинание се е провалил така срамно, без да осъществи каквото и да е завоевание и без да добави нищо към своята територия? Със сигурност не може да се каже това. Трябвало е само да бяга. Няма нищо велико в това да бъдеш победен и прогонен.

От гледна точка на последователността за нахлуване в различните страни, той не изпълнил пророчеството. Бил прокуден от всичките си египетски завоевания и изгонен от страната. Въпреки че разграбил храма в Ерусалим, това със сигурност не го е направило да нарасне „неимоверно много“, тъй като никак не е успял на изток и бил прогонен от Елимаис. Така че, в никакъв смисъл не може да се счита, че е изпълнил пророчеството.

АНТИОХ НЕ Е МАЛКИЯТ РОГ

Сега ще обърна внимание върху още една жизненоважна точка на пророчеството. В Данаил 8:11 се казва за „малкия рог“, че „той се възвеличи дори до княза на войнството“. Този израз е божествено изтъкуван в стих 25, по следния начин: „той също ще се изправи срещу княза на князете.“

Каквото и друго тълкуване да изложат някои на този пасаж, „Князът на князете“ е Христос (това е мнението и на д-р Адам Кларк и други коментатори). А пророчеството показва, че „малкия рог“ е трябвало да се изправи срещу Него. Но тъй като Антиох починал 164 години преди Христос да се роди, очевидно той не би могъл да изпълни тази част от пророчеството.

Не! Като „малкия рог“ той не е изпълнил нито една част от пророчеството. Като цар на Сирия, той изобщо не е бил „малкия рог“. Никога не е бил такъв. По времето, когато заел престола (Имало още 26 князе на Сирия, като той бил осмият от тях. Останалите 18 били негови наследници) той бил самият сирийски рог, един от четирите рога, от които трябвало да дойде „малкия рог“.

Пророчеството казва, че от един от четирите рога, трябвало да излезе малък рог. Но малкия рог, който излиза от оригиналния рог, не би бил самият рог, т.е. оригиналният рог. Да се твърди това би било напълно нелепо. Излизането му от рога би премахнало рога, от който е излязъл. Ще илюстрирам това. В Откровение 18:4 Бог призовава Своя народ „Излезте от нея, люде мои“. Това е призивът за излизане от Вавилон. Но когато Божият народ излезе от Вавилон, те самият Вавилон ли са, или са оставили Вавилон зад себе си? Отново, когато Израил излязъл от Египет, били ли са те Египет или Египет все още съществувал, след излизането на Израил? Всички знаем, че Египет все още е съществувал, след излизането на Израил и че Израил, също е отделен народ от Египет.

По същия начин, малкия рог, който е трябвало да излезе из един от четирите рога, би бил допълнителен рог. Но първо-

началният рог, все още, би трябвало да съществува.

Четирирога представлявали четири отделни сили - четирите разделения на царството на Александър. Това били Тракия и Витиния, северната част, управлявана от Лизимах; Гърция и Македония, западната част, управлявана от Касандър; Сирия и Вавилон, на изток, царството на Селевкий; и Египет на юг под властта на Птолемиите. Из един от тези четири рога, или царства, трябвало да дойде „малкият рог“ допълнителна сила, която според пророчеството, отначало била „малка“, но по-късно нараснала „неимоверно много“ първо „на юг“ след това „на изток“ и накрая „към Славната земя“.

Рим бил този „малък рог“ и той отговоря на всички подробности в пророчеството, което и ще покажем сега.

ДОКАЗАТЕЛСТВО, ЧЕ РИМ Е МАЛКИЯТ РОГ

Докато разгръщаме страниците на историята, установяваме, че: Римляните не са включени в нито една от италианските нации. „Дори писателите, които говорят с доверлива простота за хората на Ромул, като колония от Алба, никога не ги смятат за латинци; и в традициите, отнасящи се до най-ранните им епохи, те са представени като еднакво непознати и за трите нации, сред които е стоял техният град.“ (*История на Рим* на Нибур. Том 1, страница 6.)

В началото имаме това ясно и категорично твърдение, че хората от Рим не са произлезли от туземците на италианска почва. Следователно, произходът им трябва да е извън италианските граници. За да открием този произход, трябва да направим малко повече от цитиране на историята, такава каквато я откриваме.

„Традициите, засягащи произхода на Рим, са безброй. Някои историци твърдят, че неговият основател е ГРЪЦКИ; други го свързват с Еней и неговите троянци; други отдават тази

чест на тиренците: всички, обаче, са съгласни, че ПЪРВИТЕ ОБИТАТЕЛИ БИЛИ ЛАТИНСКА КОЛОНИЯ от Алба. Дори онези, които възприели най-актуалната история, която е следвана от д-р Голдсмит, вярвали, че ГРАДЪТ съществувал преди времето на Ромул и че той носи името на основателя, поради това, че той бил първият, който му бил дал сила и стабилност. Изглежда вероятно, няколко села да са били формирани в ранен период, според различните записи, които след това са били включени в Римската верига; и първото от тях, което получило решително превъзходство, селото на Палатинския хълм, най-накрая усвоило останалите и дало името си на “вечния град”. Изглежда има известна несигурност, дали Ромул е дал името си на града или го е взел от него. Второто се твърди от няколко историци, но онези, които приписват на града гръцки произход, с демонстрация на голяма вероятност, твърдят, че Ромус (друга форма на Ромул) и роми са производни на гръцката дума, означаваща „Сила“. Сигурни сме, че градът е имал друго име, което на свещениците било забранено да разкриват. Има някаква правдоподобност в предположението, че това е Палантеум, заради гръцката грижа, с която бил пазен Паладият или изображението на Палас. Изглежда възможно, градът да е бил под грижите на това божество. Ако тази хипотеза е вярна, пеласгичният произход на Рим не може да е под съмнение, защото Палас бил пеласгическо божество.” (Подобрено издание на Уиттакърс на творбата *Рим* от Пинок, страница 13.)

В хармония с това, историкът Меривейл казва: „Една много древна традиция, далеч по-рано от официалната история, записва съществуването на Септимонтиум (политическа комбинация от седем хълма в Рим). Хълмовете, за които се отнася, не са идентични с тези с които той е класически известен. Те обхващат само централната част на мястото на по-късния Рим. Този Септимонтиум съставлява град Лигурите. Изглежда, че те са били унищожени от следващата вълна население, която е присвоила името ПЕЛАСГИАН.” (История на Рим на

Меривейл, глава 2, страница 9)

Но сега трябва да забележим още една раса, за която се смята, че обитава бреговете на Тибър.

„Римските писатели разказали, че първите хора, които обитавали бреговете на долни Тибър, били СИКУЛИАНЦИ, които се заселили в Тибър, Фалерий и редица малки градове в околностите на Рим.“ (*История на Рим* от Нибур, том 1, страница 46. И това също е потвърдено от Меривейл в неговата история)

„Най-ранното истинско име в римската история е името на Секулите. „Градът, който властва над всяка земя и море, и сега е окупиран от римляните, първо е населен от Секули, варварска раса, появила се внезапно на земята. Такава е декларацията на Дионисий, съставител на най-автентичния разказ, който притежаваме от римските антики.“ (*История на Рим* от Меривейл. Глава 2, страница 8)

От тези историци научаваме след това, че първоначалните жители на седемте хълма и бреговете на Тибър са били ЛИГУРИТЕ и СИКУЛИАНИТЕ. Научаваме също, че и двете племена са били обезвредени от „следващата вълна население“, наречени ПЕЛАСГИАНСИ. Но кои са били тези пеласги и откъде са дошли”

„Пеласгите са представени от ГРЪЦКИТЕ СЕМЕЙСТВА като НАЙ-ДРЕВНИТЕ НАСЕЛЕНИЯ НА ЗЕМЯТА им. Казва се, че първобитното име на Гърция е ПЕЛАСГИЯ. Пеласгите СЕ РАЗПРОСТРАНИЛИ В ИТАЛИАНСКИЯ, както и В ГРЪЦКИЯ ПОЛУОСТРОВ, и пеласгичният език бил основа на латинския, както и на гръцкия.“ (*История на Гърция* от Смит, стр. 14.)

Меривейл също казва за тях:

„За пеласгите можем да кажем дотам, че те са били жители на Гърция, преди елините. Несъмнено са запазили значителна част от характера и езика, които след това са станали гръцки. Тяхното влияние може да бъде проследено, както в

езика, така и в митологията, формираща така загадъчната връзка между гърците и италианците. Напомняно вероятно от пеласгичната традиция, римляните в много по-късна епоха ПРИПИСВАЛИ НА АРКАДИЙСКИЯТ ЗАВОЕВАТЕЛ, ОСНОВАВАТЕЛО НА ЕДИН ГРЪЦКИ ГРАД НА ПАЛАТИНАТА и това, че толкова много други места в Западна Италия е трябвало да са били първоначално колонизирани от Гърция”. (*История на Рим* от Меривейл, Глава 2, страница 9.)

„С пеласгите бил свързан произхода и на други, още по-загадъчни народи, т. нар. Аборигени, които според името им трябвало да бъдат най-примитивните или изначални жители на италианска земя; освен ако в действителност, както някои предполагат, името им само по себе си е било погрешно и те по-скоро би трябвало да бъдат наричани Абъригини и да се разглеждат като чужденци, които са навлезли в полуострова в някаква неизвестна епоха“ (*История на Рим*, Меривейл. Глава, 2, стр. 9)

За тези аборигени Нибур казва: „Първоначалните жители на Лациум, като такива, били още познати под името аборигени. Според Катон и К. Семпроний те са били ахейци и се предполага, че са мигрирали в онези ранни времена от Пелопонес. Ахей било друго от пеласгичните имена на жителите на страната, наречено след това Елада.” (*История на Рим*, Нибур. Стр. 46.)

Тогава според тези двама историци, както пеласгийците, така и аборигените са възприели от Пеласгия най-първото име на Гърция.

„Името на Гърция никога не е било използвано от жителите на страната. Наричали са земята си Елада, а себе си елини. Именно от римляните произлиза името на Гърция.” (*Историята на Гърция* от Смит, стр. 2.)

„Терминът Елада също се използва в по-широк смисъл, за да обозначава обителта на елините, навсякъде, където се заселвали. Съответно гръцките градове Кирена в Африка, Сира-

куза в Сицилия и Тарентум в Италия са били толкова части от Елада, колкото Атина, Спарта и Коринт.” *История на Гърция* от Смит, стр. 3.

„Гърците се смятали за деца на един общ баща. Този прародител бил Елен, от който произлиза името елини. Елен има три сина - Дорус, Ксут и Еолус. От тях Дорул и Еолус дали имена на дорийците и еолийците. А Кститус чрез двамата си синове - Йон и Архей, станал прадядо на йонийците и ахейците. По този начин четирите големи разделения на гръцката раса, дорийците, еолийците, йонийците и ахейците е трябвало да са потомци на патриарха Елин!” (*История на Гърция* от Смит, стр. 12)

За това, че в Италия се е провела мащабна гръцка колонизация, която е започнала много рано, няма съмнение, както разкриват и следните извадки:

„Трябва да говорим за Гърция, като тази, за която имаме по-ранни исторически бележки, която колонизирала бреговете на Средиземноморието и самата Италия, преди да бъде построен Рим, и която упражнявала широко влияние върху цивилизацията на света, докато Рим дотогава все още узрявал за своята конституция.“ (*Древна история* от Смит, Глава 11, стр. 305, 306)

„Постоянен поток от гръцки колонисти окупираше крайбрежието на Южна Италия още от осми век пр. Хр. Техните първи селища датират от два века по-рано.” (*История на света от историци*, том 5, стр. 12)

Гръцките колонии в Италия започват да се зараждат почти по същото време, както в Сицилия. В крайна сметка те обхванали цялото южно крайбрежие до Кумае на едното море и Тарентум на другото. Те дори надминали тези в Сицилия, по брой и значение; и станали толкова много и процъфтяващи, че южна Италия получила името Магна Греция.” (*История на Гърция* от Смит, стр. 120)

„По отношение на Италия, ще започна, напомняйки на читателя, че крепостните селяни на италианските гърци били наричани пеласги и че те трябва да са били енотрийци, така че цялото енотрийско население в Южна Италия трябва да бъде признато за пеласгийско. На следващо място, засвидетелствано е от множество авторитети, че пеласгите по едно време са се заселили на брега на Етрурия. Дори сме уверявани от Херодот, че същият народ, една раса напълно различна от етруските, през неговите дни, все още обитавала един град в сърцето на страната. Този град, Дионисий, със сигурност има право да предположи, че е Кортоната; тоест Кротонът, който според Еланик е бил окупиран от пеласгите и от който изпращали колонии през Тоскана.“ (*История на Рим* от Нибур, Том 1, стр. 25)

„По отношение на произхода на енотрийците, Ферещид заявява, че те са емигрирали от Аркадия с множество ареади и други гърци, които били притискани поради липса на пространство в родната им земя.“ (*История на Рим* от Нибур. Том 1, стр. 25)

От тези извадки става ясно, че гърците са колонизирали Италия, в голяма степен, при това, не само в крайбрежните ѝ райони, но и в други нейни части. Специално се споменава, че самите римляни приписват основаването на „един гръцки град на“ хълма „Палатин“ на Аркадския Евандер, на самото място, където сега стои град Рим.

Но да се върнем към пеласгите и аборигените. Научихме, че първите селища на хълма Палатин и бреговете на долен Тибър са били лигурите и сикулиите, които очевидно са били местни племена. Информирани сме, че „чрез съюза на пеласгите и аборигените (видяхме, че и двете племена са от гръцки произход) според преобладаващата традиция, Секулите и Лигурите са свалени и властта им в Италия е погасена. Новите притежатели сигнализирали за себе си с издигнатите от тях масивни укрепления, чиито могъщи останки могат да бъдат проследени чак тридесет века по-рано. Очевидно, от

всички завоеватели на италианска почва, никой не е поставил ръцете си толкова върху тази земя и не е начертал знака си толкова дълбоко и трайно, както тях.” (История на Рим от Меривейл. Глава 2, стр. 9, 10)

По този начин, ранната история на Рим, разкрива факта, че РИМСКИЯТ НАРОД ИМА ГРЪЦКИ ПРОИЗХОД. И когато, чрез завладяването и усвояването на околните райони, Рим започва да се разширява и продължава да се разширява, докато през 274 г. пр. Хр. войната с Пир не му предоставя пълен контрол над цяла Италия. Тогава настъпва времето „малкият рог“ да бъде видян, като излизаш от един от четирите рога на царството на Александър. Точно тогава Рим, като издънка от Гърция, бързо става известен, макар и да е бил и преди това, но дал сериозни доказателства за разширяващата му се сила. Едно обстоятелство, което народите на Европа, Азия и Африка не можели да не разпознаят навреме. Тогава няколко години по-късно, след войната с Ханибал, властта му нараснала толкова силно, че историкът казва за него.

„И сега за първи път огромната сила на римската държава изпъква в цялото си внушително величие; защото, докато се защитаваше срещу Ханибал в Италия, той успя да предприеме настъпление с абсолютен успех във всяка друга сфера на войната - Испания, Сицилия и Гърция.” (История на света от историци, Том 5, стр. 8)

След това историкът продължава да обявява нарастващото му величие по следния начин: „Няма нужда да казваме как господството на Рим се е почувствало в политическите афери на целия свят, веднага след войната с Ханибал и как, в рамките на малко повече от тридесет години, всички държави на цивилизования свят били подчинени на властта му.” (История на света от историци, Том 5, стр. 10)

„В рамките на малко повече от единадесет години (200-189 г. пр. Хр.), Рим разрушил властта на наследниците на Александър и създал римски протекторат в цялото Източно

Средиземноморие.“ (Енциклопедия Британика. Том 19, стр. 487)

И сега напълно доказахме, без съмнение, че Рим е произлязъл от един от четирите рога на царството на Александър, гръцкият рог, и че това е в съответствие с пророчеството. В началото е бил „малък“, сега ще продължим, за да покажем, че той е изпълнил останалата част от пророчеството в това, че е „нараснал извънредно“. Първо на юг, после на изток и накрая към славната земя. Също така, именно той се изправил срещу Княза на князете.

РИМ СТАВА „НЕИМОВЕРНО ВЕЛИК“ НА ЮГ

Сега, когато Рим нараства „неимоверно“ на юг, трябва само да си припомним един инцидент в историята на Египет във връзка с това. В отговор на призива на Птолемей, Ергетес и сестра му Клеопатра ограничили Антиох, който надделял над Египет. „Сенатът движен от своите проблеми убеждавал, че няма да е в интерес на римляните да търпят Антиох да достигне такава голяма власт, и решил да изпрати посланик в Египет, който да СЛОЖИ КРАЙ НА ВОЙНАТА. За тези важни преговори били назначени Ц. Попилий Ленас, Ц. Децималус и Ц. Хостилий. Техните инструкции били: първо изчакайте Антиох и след това ТРЯБВА ДА ПОРЪЧАТЕ НА ПТОЛЕМЕЙ, В ИМЕТО НА СЕНАТА, ДА УСМИРИ ВСЯКА ВРАЖДЕБНОСТ И ДА СЛОЖИ КРАЙ НА ВОЙНАТА.”

Междувременно Антиох вдигнал обсадата над Александрия и се върнал в столицата си, в Антиохия, като все още запазвал пълното притежание на Пелузия, ключа на Египет. Тогава двамата братя Птолемей Филометър и Птолемей Ергетес се помирили и обединили интересите си, с надеждата да се съпротивят на Антиох и да спасят Египет. Щом Антиох научил за това, „той решил (168 г. пр. Хр.) да използва цялата си сила срещу тях. Съответно, изпратил флотата си в Кипър, за да запази владението на този остров. В същото време тръгнал

начело на мощна армия, с намерението да завладее Египет открито и да не се преструва, както правел преди това, за да се бори за каузата на един от племенниците си”, но “да направи абсолютно завладяване на цялото царство. “

Той „достига до Мемфис, подчинявайки цялата страна, през която е преминал. След това потеглил към Александрия, планувайки да обсади този град, притежанието на който щяло да го направи абсолютен господар на цял Египет. Той със сигурност щял да успее в начинанието си, ако не бил обхванат от контрола на римските посланици.”

„Посланиците, които били избрани да отидат в Египет, напуснали Рим изключително предпазливо. Озовали се в Александрия точно по времето, когато Антиох тръгвал да я обсажда. Дойдоха при него в Елевзин, който бил само на миля от Александрия.“

„Тогава Попилий му връчил указа на Сената, заповядал му да го прочете и да върне незабавен отговор. След като го разгледал, Антиох казал, че ще проучи съдържанието му с приятелите си и ще даде отговора си след кратко време. ПОПИЛИЙ, РАЗГНЕВЕН ОТ ТОВА, ЧЕ ЦАРЯТ ГОВОРИЛ ЗА ОТЛАГАНЕ, НАРИСУВАЛ С ПРЪЧКАТА, КОЯТО ДЪРЖАЛ В РЪКАТА СИ, ЕДИН КРЪГ ОКОЛО АНТИОХ И СЛЕД ТОВА ЗАЯВИЛ СЪС СИЛЕН ГЛАС: „ОТГОВОРИ НА СЕНАТА ПРЕДИ ДА НАПУСНЕШ ТОЗИ КРЪГ!“

„Доста объркан от тази толкова високомерна заповед, царят след миг на размисъл отговорил, че ЩЯЛ ДА ДЕЙСТВА СПОРЕД ЖЕЛАНИЕТО НА СЕНАТА. С няколко думи римлянинът ужасил сирийския цар и спасил царя на Египет.” (Древна история, книга 19, глава 2, раздел 2)

Такова било преживяването на Антиох в Египет. Вместо да стане „велик“, напротив, той бил силно унижен и накаран да изглежда и да се чувства, като много малък. Това е засвидетелствано от факта, че той напуска Египет с „кипяща страст.”

От друга страна, силата и престижът на Рим, дълги годи-

ни, се повишавали навсякъде, докато той вече можел с една дума да направи така, че Антиох да си „обере крушите“ и да си тръгне от Египет, принуждавайки го да се откаже от всички плодове на своята инвазия. И това станало „през последното време на царуването му.“ 168 г. пр. Хр.

По този начин, самото събитие, което се представя като доказателство, че Антиох е нараснал „неимоверно“ „на юг“ и чрез което се твърди, че е изпълнил тази част от пророчеството, се разкрива като противоположно, опровергавайки това твърдение. В същото време се разкрива по-могъщата сила, която по толкова безапелационен начин го лишава от всякаво привидно или предполагаемо величие. На тази по-велика сила, още същата година, и Египет, и Вавилон, предали своята независимост. Така Рим станал „извънредно велик“ „на юг“ по един много категоричен начин. Напълно установено е твърдението, че той е изпълнил тази част от пророчеството, по този начин.

РИМ НАРАСТВА НА ИЗТОК, КЪМ ИЗРАИЛ

Що се отнася до „неимоверното“ нарастване на Рим към изток, установяваме, че през 66 г. пр. Хр. римският генерал Помпей е назначен над „командването на изток“. На следващата година (65 г. пр. Хр.) „Последният от Селевкидите (един от четирите рога) Антиох 13-ти (Азиат) загубил царството си от Помпей, който превърнал Сирия в римска провинция.“ (*Енциклопедия на Чембърс*) Така, Рим отново изпълнява пророчеството.

И сега Рим, в съответствие с пророчеството, тръгва към Обещаната земя. Историята ни казва, че „когато Александър умира през 69 г. пр. Хр., Аристокбул оспорва приемствеността на Хиркан и следва война, в която Хиркан обсажда Аристокбул в Йерусалим. По съвет на своя идумейски съветник, Антипатър, той се обръща за помощ към Арета (Харит), царят на Небатийските араби.“

„През 66 г. пр. Хр. Помпей побеждава Митридат VI от Понт и неговия зет Тигран. Научавайки за войната в Юдея, той изпратил за намеса през 65 г. пр. Хр. М. Емилий Скавър, доведен син на Сула и към него са апелирали и Хирея и Аристокбул. Последният спечелил чрез подкуп. Арета се оттеглил и Аристокбул привидно триумфирал. Но дошъл ред за превъзходството на Скаур. Помпей стигнал до Дамаск и там веднага го последвали делегации. Аристокбул и Хиркан, (последният използван от Антипатър), изпратили своята делегация, а друга дошла от еврейската нация, молейки за премахване на царството и възстановяване на свещената теокрация. Помпей направил Хиркан първосвещеник и така Антипатър си осигурил властта. Избухнала война между привържениците на двамата братя: римският легион, начело с Помпей, превзел Ерусалим и последвало ужасно клане, в което свещениците били убити при олтара. Над 12 000 евреи загинали.” (Енциклопедия Британика, том 13, страница 53)

Друг запис гласи: „През 65 г. пр. Хр., когато Сирия била направена римска провинция от Помпей, евреите все още са управлявани от хасмонейски княз. Аристокбул скоро бил прогонил брат си Хиркан от главното свещеничество и бил нападнат от Аретас, царя на Арабия Петрака и съюзник на Хиркан. Помпейският лейтенант М. Емилиус Скаур се намесил и през 65 г. пр. Хр. Помпей нападнал Юдея и превзел Йерусалим. От това време насетне, евреите, практически, са били под управлението на Рим.” (Библия речник на Мъри, Римска империя, стр. 750)

Така че, „в последното време на царуването му“, точно по реда, посочен в пророчеството и без позорните поражения, характерни за начинанията на Антиох, Рим осъществил „неимоверно“ нарастване на юг, на изток и към славната земя.

Така, при по-нататъшно изпълнение на пророчеството, Рим „се изправил срещу Княза на князете“. Това станало първо, когато Ирод се опитал да унищожи Христос, като бебе и по-късно, когато Пилат го предал на разпятие.

Историята много категорично показва, че Рим е изпълнил пророчеството по отношение на „малкия рог“ ДО ПОСЛЕДНАТА БУКВА. След като разгледахме тази част на пророчеството, сега ще насочим вниманието си към въпроса за 2300 дни от Даниил 8:14.

2300 ДНИ

Във 11-ти, 12-ти и 13-ти стих на Данаил 8-ма гл. се появява думата „жертва“ и ще забележите, че във всеки от случаите тя е отпечатана с наклонен шрифт, което показва, че това е добавена дума. Еврейската дума за „жертва“ не се открива в оригиналния ръкопис и този факт е признат от всички коментатори, като цяло и от всички еврейски учени.

Тогава защо в тези текстове трябва да се появява думата „жертва“? Защо изобщо би трябвало да се разглежда от изследователите на Библията? Тя няма работа там, тъй като е вмъкната погрешно, макар и без съмнение, съвсем невинно и с най-добри намерения, от страна на преводачите. Факт е, че когато преводачите са добавили думата, те не са разбирали за какво се отнася „всекидневната“, но тъй като в храма се принасят ежедневни жертвоприношения, те несъмнено са предположили, че позоваването се отнася именно за тях и затова са вмъкнали думата. По този начин са отворили пътя за един погрешен смисъл, който трябва да бъде премахнат от Писанието. Това неизменно се случва, когато хората се намесват в нещата, които Бог е искал да се напишат. В стих 14 обаче преводачите очевидно не виждат причина за добавяне на думата „жертва“ и затова не я вмъкват там.

И сега се твърди, че „Тъй като преводачите са дали думата жертва в стихове 11, 12 и 13, това означава, че ПРАВИЛНИЯТ ПРЕВОД е да се приложи думата „жертва“ и в стих 14, за да имаме ИСТИНСКОТО ЗНАЧЕНИЕ НА ТЕКСТА: „След 2300 вечерни и утринни жертвоприношения светилището ще бъде очистено.“

Писателят на това твърдение мълчаливо признава, заедно с всички останали, че думата „жертва“ е добавена, но за да се засили фалшивата теория, той твърди (независимо от факта на нейното погрешно и неоправдано вмъкване в стихове 11, 12 и 13), че е трябвало да бъде добавена и в стих 14. И забележете, че единствената причина, която той изтъква за това е фактът, че тя е вмъкната в останалите три стиха. След това, той казва, че преводачите „щели да направят правилния превод“ „и ние щяхме да имаме истинското значение“. ДЪЛБОКА ЛОГИКА - три грешки плюс една, да дадат „правилния превод“.

Какъв аргумент е това? Тъй като са направени три грешки, трябва да се направи друга подобна грешка и тогава ще имаме „правилния превод“ и „Истинския смисъл“. НАИСТИНА ЧУДНО.

Но тук, нека обърнем внимание на още едно твърдение от нашия критик, което е отпечатал със специален шрифт, за да го подчертае. Вижте страница 29-та от неговата брошура. Той казва:

„Със сигурност умът на Бог не е толкова малък, че да се налага да разчита на секта от хора, които коригират Неговите видения или пророчества или казват какво има предвид Той. Ако Бог възнамеряваше пророчеството да означава години, Той щеше да знае коя дума да се използва и щеше да го направи?“

Да, ние твърдо вярваме, че Бог знае точно какви думи да използва, за да „каже какво има предвид“ и не трябва да разчита дори на някой като нашия критик, „за да коригира Своите видения или пророчества“ и да Му бъде казвано, че думата „жертва“ трябва да се добави, за да се получи „истинският смисъл“ на пророчеството. Ако самият той вярваше, че Бог знае точно какви думи да използва, за да „каже какво има предвид“, той нямаше да бъде хванат в ситуация да подправя Божиите послания и да се опитва „да коригира Неговите видения и пророчества“, както го прави, прочитайки в тях думи

и значения, които не са там и никога не е било замисляно да бъдат там. Ако Бог възнамеряваше думата „жертва“ да бъде поставена в Даниил 8:14, Той би я сложил там, но Той не го е направил и затова тя не присъства там. Кой друг, освен този критик, прави точно това, за което ни обвинява? Не е ли той човекът, който предлага да се коригират виденията и пророчествата на Бога и да се каже какво е имал предвид Бог?

Но ни се казва още, че числото 2300 в Данаил 8:14 не е правилно и е „без съмнение числова грешка“, според най-ранните версии, които дават числото 2200. И тогава нашият критик продължава да казва: „Когато Исус бил на земята, Той използвал оригинала, където е записано 2200 (денонощия), същият превод, който е даден и в по-старите копия на книгата на Даниил, забелязани от преводача на Вулгата, Йероним, докато Септуагинтата дава числото 2400.“

И все пак, на фона на всичко това, ще открием на страница 29-та от брошурата, че той цитира не по-малко от седем различни превода, всички от които дават числото 2300, и към този списък, бихме могли да добавим още няколко. А след това, от нас се очаква да приемем ЕДИН превод - Ватиканският ръкопис, който дава 2200, за разлика от всички останали преводи, които дават числото 2300?

А относно авторитета на еврейския равин от Оукланд, можем да кажем, че няма възможност числото 2300 да е грешно. Това число също е потвърдено и от д-р Хейлс, д-р Адам Кларк, епископ Нютон и много други.

И макар да е вярно, че Септуагинтата съдържа числото 2400 в текста, малко по-близо проучване ще разкрие факта, че алтернативното число 2300, също се намира в края на страницата, което сериозно поставя под въпрос числото 2400.

ТЕОРИЯТА ЗА 2200 ДНИ

Но сега ще проучим тази теория за 2200 дни. На страница

29-та от брошурата четем:

„Без съмнение, ще бъде абсолютно учудващо за Адвентистите от седмия ден да разберат, че думата „дни“ не се намира в оригинала и следователно принципът „ден равен на година, просто не може да бъде приложен към текста“. След това той цитира седем превода, всички от които съдържат 2300 „вечери и сутрини“, но не и думата „дни“. Забележително и важно е обаче, че макар той да се позовава в други случаи на Септуагинтата, той не я цитира в този случай, нито се позова на превода на Дуей. Но ние ще представим тук и двете версии.

Септуагинта: „И той му каза, вечер и сутрин ще има две хиляди и четристотин ДНИ, и тогава светилището ще бъде очистено. “

Версия на Дуей: „И той му каза, вечер и сутрин две хиляди и триста ДНИ и светилището ще се очисти.“

Ще забележите, че тези версии не само съдържат изразите „вечер и сутрин“, но и думата ДНИ. Преводът на Спурел също съдържа това „И той му отговори, След две хиляди и триста ДНИ; тогава светилището ще очисти.“ Тук отново е използвана думата ДНИ, а също числото 2300.

Твърди се, че, тъй като цитираните от него седем версии не споменават „дни“, следователно тези вечери и сутрини не могат да се считат за пророчески дни по правилото „ден равен на година“. „Някои биха казали, та не е ли същото както при сътворението „вечер и утро, ден първи“? Не, не е същото, тъй като основният зададен въпрос е колко дълго ще бъдат премахвани жертвите. Ангелът отговаря, като посочва броя на жертвите, а на ден е имало по две жертви.

По-нататък той ни дава своето разширено тълкуване на този стих, както следва: „Въпросът, зададен тук, е: докога може да се остави едно такова опустошение от Антиох и докога светилището ще бъде замърсявано от такава мерзост на

поклонението, както създадената от Антиох и кога ще бъдат премахнати ежедневните жертви, при положение, че има две жертви на ден, една сутрин и една вечер.”

Ще сравним това с писанието. Въпросът, който прочита-ме в Писанието, е следният: „Колко дълго ще бъде видението за ежедневната жертва (тази дума жертва е добавена и не се намира в оригинала) и прегрешението на запустението, за да се предават на потъпкване както светилището, така и множеството?”

Можем ли да интерпретираме това като питаме: „Докога жертвите ще бъдат премахнати?“ Абсолютно не. Но това, което ни е казано, по един много авторитетен и догматичен начин е точно това, което има предвид писанието.

После идва отговорът на Ангела, както е даден в писанието „До две хиляди и триста дни (в страничното поле вечери и сутрини); тогава светилището ще бъде очистено.” И това, за което сме информирани, не означава дни в смисъла на вечери и утрини, но има препратка към „броя на жертвите”, които трябваше да бъдат премахнати.

Отново питаме: Кой е този, за който се предполага, че може „да коригира виденията и пророчествата на Бога, да каже какво има предвид Бог и да заяви, че Бог има предвид жертва, а не дни?”

Лъжливият аргумент, че в оригинала не се съдържа думата „дни“, а само „вечери и сутрини“ не се брои. Д-р Албърт Барнс казва следното за текста (в Даниил 8:14).

„Езикът тук, очевидно, произлиза от Битие 1-ва глава, какъвто често е бил срещан сред евреите, когато говорят за „вечер и утро“ в смисъла на един ден. Не може да има никакво съмнение, че денят означава това, тъй като това е справедливата и очевидна интерпретация. Гърците били свикнали да означават периода ден, по същия начин.”

Целта на целия този т. нар. „Правилен превод“ и „истински

смисъл“ е да изглежда, че Антиох Епифан е изпълнил пророчеството от Даниил 8:9-14. Но докато текстът гласи „две хиляди и триста дни“, това не може да се направи. Тогава, по един или друг начин, трябва да се покаже, че числото 2300 сигурно е 2200, а думата „дни“ трябва да бъде превърната в броя на жертвите. С такава настройка се прави напразен опит да се покаже, че оскверняването на храма от Антиох е било изпълнение на пророчеството. Сега ще видим как се прави това.

В историята на Макавеите е записано, че „На петнадесетия ден от месец Кислев, в сто четиридесет и петата година, цар Антиох постави гнусния идол на запустяване на Божия олтар.“ Прочетете 1 Макавеи 1:57- 62.

Така, на 15-ия ден в месец Кислев, през 145-тата година, храмът е бил унищожен и еврейските жертвоприношения са спрели и на тяхно място са се установили езическите идоли. Нека отбележим, че самият 15-и ден бил един от дните, първият ден на оскверняването.

След това, в 1 Макавеи 4:52, 53 е записано, че след като евреите са изгонили враговете си, „На двадесет и петия ден от деветия месец, който се нарича месец Кислев, през сто четиридесет и осма година, те станаха рано сутринта и принесоха жертви, според закона на новия жертвен олтар, който били направили.“

Тогава, на 25-ия ден от месец Кислев, еврейското жертвоприношение било възобновено. Последният ден на оскверняването бил 24-ият ден. Така храмът е оскверняван от Антиох от 15-и Кислев през 145-та година, до 24-и Кислев на 148-ма година. Периодът между двете дати е 3 години и 10 дни. И този период от 3 години и 10 дни трябва да се впише в пророчеството на Данаил 8:14 и чрез това да се покаже, че Антиох е изпълнил това пророчество.

НЕСЪОТВЕТСТВАЩО ИЗЧИСЛЕНИЕ

В брошура със заглавие „2300 дни“, публикувана преди няколко години от Е. Е. Франке, се прави усилие да се покаже, че числото 2300 в Даниил 8:14 трябва да бъде 2200 и след като се прави позоваване на историята, свързана с оскверняването на храма от Антиох, се казва, че „действителните исторически събития съответстват на това число (2200 дни).“ След това този автор ни информира, че еврейската „религиозна година от 12 месеца се състои от 354 дни“, с един „добавъчен месец от 29 дни, на всеки три години.“ И след като поставя основата си за изчисление, той казва: „Нека да направим някои изчисления.“ Изчислението му е следното:

3 години по 354 дни всяка, равно на 1062 дни

1 добавъчен месец от 29 дни

От 15-ти до 25-ти Кислев 10 дни

Общо 1101 дни

И после добавя: „Това включвало 25-ия ден на Кислев, денят, в който ежедневните, вечерни и утринни жертви, били възобновени. Следователно е необходимо да се приспадне този един ден, тъй като премахването на жертвите и оскверняването били доведени до край, един ден по-рано (24-ти) и жертвите били възобновени на 25-ия ден. Това прави нашите дни само 1100. Като броим две жертви всеки ден, една вечер и една сутрин, имаме (1100 пъти по 2) само 2200 жертви са били отменени.“ И той финализира аргумента си с изявлението: „Това установява факта, че по-правилното представяне на текста би било „До две хиляди и двеста вечери-утрини (жертвоприношения), тогава светилището ще бъде очистено“.

По този начин той се опитва да постави времето за оскверняване на храма от Антиох, в числото 2200. Но сега ще направим малко изчисление. Когато г-н Франке специално обяснява, че 25-ият ден не трябва да се счита (с което ние сме съгласни), той все пак брой времето от 15-ия до 25-ия

като 10 дни. Но от 15 до 25 ,включително, се получават 11 дни. Като се приспадне 25-ият ден, остават 10 дни. Вече обърнахме внимание на факта, че 15-ият ден бил първият ден на оскверняването и трябва да се брои. Така че вместо да има само 1100 дни и 2200 жертви, изчислението би било по следния начин:

3 години от 354 дни дават 1062 дни

1 добавъчен месец от 29 дни

От 15-ти до 24-ти са 10 дни

Общо 1101 дни

А отброяването на 2 жертви на ден би дало като резултат 2202, което не отговаря „на числото“.

А сега този последен шампион, който е копирал до голяма степен от брошурата на господин Франке, очевидно видял слабостта на изчислението му, така че казал нещата малко по-различно. Ето неговите сметки:

3 години от 354 дни са 1062 дни

1 добавъчен месец 29 дни

От 15-ти до 24-ти са 9 дни

Общо 1100 дни

Общо 2200 вечерни и сутрешни жертви

Всяко дете от училище знае, че от 15 до 24, включително, обхваща 10 дни (а несъмнено и двата дни трябва да бъдат включени) и това би направило периода 1101 дни. Така откриваме, че и в двата случая е направен напразен опит за жонглиране с един ден, за да може новата им теория да се впише в идеята, че Бог е имал предвид 2200 дни, а не 2300. Очевидно и двамата са осъзнали, че е необходимо да се поберат в броя на жертвите точно, за да се твърди, че това е изпълнение на пророчеството. Иначе, те не биха се постарали така да жонглират с един ден.

ЕВРЕЙСКИЯТ ГОДИШНИК РАЗГРОМЯВА ТЕОРИЯТА

Но сега, на собствената им основа, аргументите им са победени. Интересно е да забележим какво може да каже Еврейската годишна книга по отношение на продължителността на годините. От настоящата еврейска книга на страница 5, взимаме следното:

ЕВРЕЙСКАТА ГОДИНА 5692 е известна като 692, по кратката система. Тя е и ДОБАВЪЧНА година от 13 МЕСЕЦА, 55 СЪБОТИ и 385 ДНИ. Тя започва в събота, на 12 септември 1931 г. и завършва в петък, на 30 септември 1932 г.

5693 е известна като 693, по кратката система и е ОБИКНОВЕНА година от 12 МЕСЕЦА, 51 съботи и 354 дни. Тя започва в събота, на 1 октомври 1932 г., и завършва в сряда, на 20 септември, 1933 г. Тези две еврейски години са представени като състоящи се не от 354, а от 355 дни. И допълнителният месец се състои от 30 дни, вместо от 29. И това е истинският еврейски календар. Така че, ако направим изчислението на тази основа, периодът, през който храмът е бил осквернен от Антиох, по никакъв начин няма да се впише в пророчеството на Даниил 8:14.

Ще видим следното:

3 години, по 355 дни всяка	1065 дни
1 добавъчен месец от	30 дни
От 15 до 24 число на месеца, включително, дават	10 дни
Общо	1105
ДНИ	

1105 дни по 2, биха били 2210 вечерни и сутрешни жертви.

ЕВРЕЙСКИТЕ ГОДИНИ НЕ СА УНИВЕРСАЛНИ

Но в края на краищата, всеки, който представя еврейските години, като състоящи се от еднакъв брой дни, с добавъчни месеци от по 29 дни на всеки три години, е напълно в грешка и със сигурност подвежда останалите. Всъщност, еврейските години не съдържат винаги 354 дни, нито добавъчният месец се въвежда еднакво на всяка трета година. Защото два пъти след всеки 19-годишен цикъл, високосната година се пада една година след предходната високосна година. С други думи, настъпват две високосни години една след друга, но само с една обикновена година между тях.

Освен това, този добавъчен месец не е равномерен месец от 29 дни, а понякога е 30 дни. Вярно е, че някои енциклопедии показват, че редовната еврейска година съдържа 354 дни, но те не са строго верни. От публикация със заглавие „Еврейската религия“ от М. Фридендер, ние вземаме следния откъс:

„Нито обикновените, нито високосните години имат еднаква продължителност. Първите се колебаят, между 353, 354 и 355 дни. Последните, между 383, 384 и 385 дни. Причината за това разнообразие е следната: Има определени дни в седмицата, които никога не са приемани за начало на новата година (1-ви Тишри). Всеки път, когато астрономическото начало на годината се случи в един от тези дни, към годината се добавя един ден, който се взема от следващата. Добавянето в първия случай се прави през месец Хешван, а съкращаването във втория случай се прави в месец Кислев.” стр. 363.

Така, ние виждаме, че според еврейския авторитет, няма абсолютна еднаквост в продължителността на еврейските години. За да могат всички да видят степента на тези вариации, ние взехме следните таблици от Енциклопедия Британика, които дават точния брой дни в годините на последния завършен еврейски цикъл, а също и на текущия цикъл. Еврейските

цикли се състоят от 19 години, а настоящата 1933 г. е дванадесетата година от 300-ия цикъл.

299-ти цикъл

(1) Еврейска година

(2) Брой на дните в еврейската година

(3) Начало на дните в годината, 1-ви Тишри

(1) (2) (3)

5663 355 Четвъртък, 2 октомври, 1902 г.

5664 354 вторник, 22 септември, 1903 г.

5665 385 събота, 10 септември, 1904 г.

5666 355 събота, 30 септември, 1905

5667 354 четвъртък, 20 септември, 1906 г.

5668 383 понеделник, 9 септември, 1907 г.

5669 355 събота, 26 септември, 1908 г.

5670 383 четвъртък, 16 септември, 1909 г.

5671 354 вторник, 4 октомври, 1910 година

5672 355 събота, 23 септември, 1911г

5673 385 четвъртък, 12 септември, 1912г

5674 354 четвъртък, 2 октомври, 1913 г.

5675 353 понеделник, 21 септември, 1914г

5676 385 четвъртък, 9 септември, 1915 година

5677 354 четвъртък, 28 септември, 1916г

5678 355 понеделник, 17 септември, 1917г

5679 383 събота, 7 септември 1918 г.

5680 354 четвъртък, 25 септември, 1919 г.

5681 385 понеделник, 13 септември, 1920 г.

300-ти цикъл

(1) Еврейска година

(2) Брой на дните в еврейската година

(3) Начало на дните в годината, 1-ви Тишри

(1) (2)

(3)

5682 355 понеделник, 3 октомври 1921г

5683 353 събота, 23 септември 1922 година

5684 384 вторник, 11 септември 1923 година

5685 355 понеделник, 29 септември, 1924г

5686 355 събота, 19 септември 1925 година

5687 383 четвъртък, 9 септември, 1926г

5688 354 вторник, 28 септември, 1927 година

5689 385 събота, 15 септември 1928 година

5690 353 събота, 5 октомври 1929г

5691 354 вторник, 23 септември, 1930 г.

5692 385 събота, 12 септември 1931г

5693 355 събота, 1 октомври 1932г

5694 354 четвъртък, 21 септември, 1933 г.

5695 383 понеделник, 10 септември 1934г

5696 355 събота, 28 септември 1935г

5697 354 четвъртък, 17 септември, 1936 г.

5698 385 понеделник, 6 септември 1937г

5699 353 понеделник, 26 септември, 1938г

5700 385 четвъртък, 14 септември, 1939г

От тези таблици виждаме различната продължителност на еврейските години. Също така се забелязва, че от общо 38 години (двата цикъла), само 11 от тях се състоят от 354 дни, което не е и една трета от общия брой. Така че, отново казваме: Абсолютно погрешно е да се представят обикновените еврейски години, като състоящи се равномерно от по 354 дни и това да бъде основа за всяко изчисление на времето.

Ако вземем общия брой дни на всеки три последователни години, от горните таблици, ще видим, че тези 3-годишни периоди съдържат 1092, 1093, 1094, 1121, 1122 или 1123 дни и в никакъв случай не са по-малко от 1092 дни. Това е най-малкият брой дни в еврейския 3-годишен период, според тези таблици. Това не може да се оспорва. След това, за да стигнем до броя дни, през които храмът е бил осквернен от Антиох, ще изчисляваме въз основа на най-малкия 3-годишен период, а именно 1092 дни. Към това добавяме 10 дни (от 15-ия до 24-ия ден на месеца) и имаме общо 1102 дни. Този период не може да бъде по-кратък. Смятайки по две жертви, всеки ден, общият брой се получава 2204. Това не „отговаря на числото („2200“).“

Освен това, ако този конкретен 3-годишен период, в който храмът е бил осквернен, се е състоял от 1093 дни или някое още по-голямо число (това е също толкова невероятно да е било така), тогава несъответствието с числото 2200 ще бъде още по-голямо. Но дори и при най-малкия брой (1092), с добавените 10 дни, това пак няма да се впише в теорията за 2200 жертви.

ВЗРИВЯВАНЕ НА ТЕОРИЯТА

Докато досега ние разглеждахме тази теория и се справихме с нея през перспективата и на основата на нейните поддръжници, сега трябва да отбележим, че предпоставките, на които тя се основава, не са стабилни. При формулирането на тази теория, очевидно се приема за даденост, че еврейският

календар, какъвто го имаме сега, е действал по времето, когато Антиох е опустошил храма. Но силен индикатор, че тогава еврейският календар не е действал е самият факт, че Юда Макавей, като евреин, дава годините на опустошението от 145-та до 148-та година от Гръцкото царство и не споменава еврейско време.

От друга страна, Енциклопедия Британика ни казва: „Вавилонският календар, наложен от царете на първата вавилонска династия във всички градове, непосредствено под тяхна власт, е приет от асирийците в края на второто хилядолетие пр. н. е. Бил е използван от юдеите при завръщането им от изгнание и е бил широко използван в християнската ера. Това са били лунни месеци и като цяло, тяхната продължителност била 30 дни.“ (Том 4, страница 576, 14-то издание)

Също така речникът с дати на Хайдн казва: „Евреите обикновено използвали ерата на Селевкидите до XV век, когато бил приет нов начин на изчисление!“ (Из Статия „Еврейска епоха и календар“)

С оглед на тези твърдения, годините на запустяването на храма не могат да се смятат въз основа на сегашния еврейски календар. Те трябва да се изчисляват според действително действащия по това време Календар. Доколкото можем да научим, този календар е бил вавилонски, а вавилонската година, както ни се казва, се е състояла от дванадесет месеца по 30 дни всеки, което е равно на 360 дни. Следователно периодът на запустяването на храма според този брой би бил:

3 години от по 360 дни всяка	1080 дни
От 15-ти до 24-ти Кислев	10 дни
Общо	1090 дни

Възможно е обаче, както е било единствено при египетския календар, „липсващите 5 дни да са се добавяли в края, под името „дни, допълващи годината“ (Енциклопедия Британика, Том 4, стр. 575). И ако е така, чрез добавяне на още 5

дни за всяка от трите години, с 15 дни повече, общият брой ще достигне 1105 дни.

Но нито 1090 нито 1105 дни, като броим две жертви на ден, ще дадат необходимия брой 2200. Така че, от всяка гледна точка, теорията се проваля напълно, доказвайки, че нито цифрата „2200“, нито думата „жертва“ някога са били замисляни от Бог, да фигурират в текста.

Така теорията за „2200 вечерни и утринни жертви“ пада на земята напълно победена и с нейното поражение изчезва последната надежда за свързване на Антиох с „малкия рог“.

По този начин, още един Голиат падна и сподели съдбата на своите предшественици, а Истината отново възтържествува, както и винаги ще бъде.

Докато разглеждахме методите, използвани при конструирането на тази фалшива теория, си спомних една забавна история, разказана от д-р Мънхол. „Един ден ученици разчленили десетина различни вида буболечки, а след това майсторски конструирали една буболечка от частите на всички останали. Професорът по естествена история в университета, бил стар и доста недалновиден. Те поставили буболечката си на масата, повикали го и казали: „Професоре, намерихме една изключително необикновена находка! Ето една буболечка, каквато никога не сме виждали и за която никога не сме чували. Можете ли да ни кажете какво е това?“ Професорът нагласил очилата си, погледнал и казал: „Млади господа, ТОВА Е ФАЛШИВА БУБОЛЕЧКА.“

А записалият тази история продължава, като казва, че има някои днес “които твърдят, че са много учени специалисти, които имат различни източници, събрали са множество теории, които обявяват за чудесни подобрения, следвайки учението на Библията и когато тези теории се подредят, ние получаваме най-поразителното и своеобразно създание, което света някога е виждал. И това „създание“, тези учени специалисти, се опитват да представят, като религията на Библията.

Но аз наричам това, „фалшива буболечка“.

А какво да кажем по отношение на съставните части на тази нова теория? Каква история на жонглиране с числа и с добавяне и изваждане на думи, с хипотетични значения! И всичко това несъмнено пасва! Но ние със сигурност имаме още една прекрасна ФАЛШИВА БУБОЛЕЧКА!

И сега, към това, нека добавим какво казват коментаторите и истинските задълбочени изследователи на Библията, по отношение на 2300 дни.

ВЪЗГЛЕДИ НА КОМЕНТАТОРИТЕ

„В Библията няма число, чиято истинност да е по-сигурна от тази на 2300 дни. То се намира във всички печатни издания на иврит, във всички РЪКОПИСИ от колекциите на Кеникот и Де Роуз и във всички древни версии, с изключение на Ватиканското копие на Септуагинта, което съдържа числото 2400, последвано от Симах и някои копия, забелязани от Йероним, съдържащи числото 2200. Това очевидно са технически грешки, било като добавка или като дефект. „Нов анализ на хронологията и географията.“ (Откровение, Уилям Хейлс, Д. Д., том 11, стр. 512, бележка под линия)

„Въпреки че буквално са 2300 вечери и сутрини, все пак мисля, че тук трябва да се разбира пророчески ден, както е и в други части от книгата на този пророк, и те трябва да означават същия брой години!“ (д-р Адам Кларк)

Тогава, във връзка с Даниил 8:26, който гласи: „Затова запечатай видението; защото това ще бъде след много дни.“ Д-р Кларк в бележките си казва: „Не по-малко от 2300 години.“

2300 дни - „Светилището и войнството бяха потъпквани 2300 дни (стих 14) и в пророчествата на Даниил, дните се смятат като години.“ (сър Исаак Нютон)

Багстър коментира: “Две хиляди и триста дни (виж страницното поле), което е 2300 години.”

Епископ Нютон казва: „Две хиляди и триста години може да се каже, че са достатъчни за много дни“.

„Веднага става ясно, че това (2300 дни) не е обичайният буквален израз за интервал между шест и седем години. Има само три случая в цялата история на писанията, където период над четиридесет дни се изразява само в дни. Битие 7:3 (24), Неемия 6:15; Естир 1:4. Без прецедент е, в Писанието и в общата употреба, периоди от повече от една година, да бъдат описани така.“ („Първи елементи на свещеното пророчество“. (*Откровение*, Т. Р. Бирк, глава 13, страница 357)

ПРОРОЧЕСКИТЕ ПЕРИОДИ НА ДАНИИЛ В ЛУННО-СОЛАРНИ ЦИКЛИ

Когато нашите критици научат, че пророческите периоди от 1260 и 2300 дни, в книгата Данаил, са научно доказани, това може да ги изненада и вероятно, заинтересува.

Науката астрономия разкри факта, че и двата периода са лунно-слънчеви цикли с огромно значение. 2300-годишният цикъл, освен, че е най-важното пророчество за време в Библията, също е и „най-съвършеният познат лунно-слънчев цикъл.“ Цитирам от статия, написана от известния британски астроном Е. У Маундър, публикувана в „Международната стандартна библейска енциклопедия“.

„ЛУННО-СЛЪНЧЕВИТЕ цикли на Даниил. Времената, за които са определени слънцето и луната, са споменати в още една връзка. В последното видение, дадено на Даниил, бил зададен въпросът: „Колко време ще бъде до края на тези чудеса?“ И на него му било отговорено: Ще бъде за време, времена (двойно) и половина; и когато свършат с разбиването на силата на светите хора, всичко това ще бъде завършено“ (Даниил 12:62). От паралелния пасаж в Даниил 7:25, където за четвъртия звяр се казва: „Той ще замисли да промени времена и закона; и те ще бъдат дадени в ръката му до време и времена (двойно) и половина“ се стига до заключението, че

моя в първия случай съответства на иддан от втория и означава година. Или с други думи, този период е равнозначен на години, съответстващи на половин седмица. Паралелните пасажи в Откровение 11:23; 12:6-14; 13: 5 са причина тези години да се приемат като общоприети месеци от 30 дни и според принципа ден равен на година, целият период е равен на 1260 реални пророчески години. Това отново е лунно-слънчев цикъл, защото 1260 години съдържат 15 584 месеца, точно до най-близкия ден.

„На същия пророк, Даниил, било дадено допълнително хронологично видение и още по-съвършен цикъл, в отговор на въпроса: „Колко дълго ще бъде видението, относно непрестанното всеизгаряне и прегрешението, което опустошава, когато и светилището и множеството ще бъдат потъпквани?“ Отговорът бил: „До две хиляди и триста вечери и сутрини; тогава светилището ще се очисти.“ (Даниил 8:13-14). Каквото и да е пророческото значение на пасажа, астрономическото му значение е ясно: 840 057 дни са точно 2300 слънчеви години, или 28 477 лунни месеца, или 30 487 аномалистични месеца. Аномалистичният месец е периодът, в който луната пътува от перигей до перигей. Това е най-съвършеният познат ЛУННО-СОЛАРЕН ЦИКЪЛ и той възстановява двете големи светилища точно в първоначалната им връзка. Този най-пълен „сезон“, определен от слънцето и луната, е даден за очистиането на светилището, за въвеждане в пълния и съвършен юбилей.

„В момента не е възможно да се определи дали евреите са знаели за този цикъл и неговото значение от техните астрономически наблюдения. Ако е така, те трябва да са били много напред в математическата наука, в сравнение с всички останали народи в древността. Ако не, тогава това трябва да им е дадено от Божественото откровение и астрономическото му значение е оставено за разкриване от съвременната наука.

Г-н Маундер не е единственият астроном, направил това откритие. Д-р Х. Гратан Гинес, Ф. Р. А. С. казва: „2300-годишният цикъл е не само цикъл на тропическата година и сино-

дичния месец, но и (както беше открито при подготовката на настоящите таблици) цикъл на аномалистичния месец, чийто синхрон е със забележителна точност. 840 057 дни от 2300 години са точно 30 487 аномалистични месеца.” („Сътворение съсредоточено в Христос.” Том 2, страница 13)

В същата тази книга се посочва по-нататъшно изявление на г-н А. Март, друг забележителен британски астроном: „Що се отнася до основната цел, която имате в сърцето си, доказателството, че две хиляди и триста дни на Даниил се отнасят до слънчево-лунния цикъл от две хиляди и триста години, би било достатъчно да се дадат таблиците със сравнителния списък на страница 25.“

След това, позовавайки се на тези открития, д-р Гинес цитира от друго астрономическо произведение „Наръчник по астрономия“, том 2, стр. 467, в което Джордж Ф. Чембърс отбелязва: „Такива са някои от настройките, които астрономията разкрива в пророческите времена и периоди, които влияят на материалната вселена. Те са настройки от такъв характер, какъвто може да открие само съвременната наука, с нейните инструменти за точност и те са били неизвестни за пророците на отминалите епохи. Периодите, които пророците са предвидили, като предназначени да измерват цикли на нравствена хармонизация, са самите цикли на материалната хармонизация. Между материалния и моралния свят съществува взаимна настройка. Ходът на разкритата хронология на изкуплението, левитската и пророческата, е в дълбоко и точно съгласие, във всичките □ подробности и във всички степени с времевия ред на Вселената.“ („Сътворение съсредоточено в Христос.“ Том 2, стр. 81)

По този начин тези знаменити британски астрономи изясняват факта, че 2300 дни от пророчеството на Даниил, не само представляват 2300 години, но това, което е безкрайно по-важно, те показват, че пророческият период се синхронизира с астрономическия цикъл, като най-съвършеният познат цикъл.

В полза на онези, които може би не разбират какви са тези цикли, се казва, че „Цикълът е период, който привежда в хармония различни небесни кръговрати, съдържащи определен брой, без остатък или фракция.”

Или изразено по друг начин. Лунно-слънчевият цикъл е период от години, в началото на който Слънцето и Луната имат обща отправна точка, а в нейния край - общо прекратяване, в съответните им цикли. И така, макар орбитите и ротациите на Слънцето, Луната и планетите да се различават по дължина и време, и една планета да изминава своята орбита, и да осъществява своите ротации много по-бързо от друга, и двете да стартират от дадена точка в съответните им цикли, и една да изминава орбитата си и да достига началната си точка по-бързо от другата, настъпва момент, когато в съответните си цикли и двете тела отново достигат началната точка точно в същия момент. Това е лунно-слънчев цикъл и това е, което тези астрономи ни казват, че се е случило в края на 2300 годишния период и по този начин то представлява най-съвършеният известен лунно-слънчев цикъл.

По този начин позицията на Адвентистите от седмия ден за последните деветдесет години, по отношение на 2300 дни, е напълно установена и неоспоримо потвърдена.

Този период, специално определен за да посочи времето за очистване на светилището, за първи път е отбелязан по пророчески начин от пророк Даниил. По-късно, той бил исторически белязан от указа за възстановяване на Ерусалим, който е издаден и влиза в сила през 457 г. пр. Хр. И накрая, откриваме, че той бил белязан астрономически от неподправената небесна система на Йехова, т.е. чрез „най-съвършеният познат лунно-слънчев цикъл“, който в хармония с пророческия период, има своя начална точка през 457 г. пр. Хр. и завършва през 1844 г. сл. Хр.

Не можем ли да допуснем, че поради огромното глобално значение на събитието, което краят на 2300 годишният пе-

риод е трябвало да въведе, Йехова е отбелязал този период научно и пророчески?

Не можем ли да проникнем и в тази Божия цел, тъй като, макар хората да са принудени да правят лъжливи приложения на този най-прекрасен пророчески период и по този начин замъгляват ужасната му важност, но, понеже „времето се изпълни“, небесният период, незасегнат от човешки мнения и теории и присмех заявява, че: „Дойде часът на Неговия съд“ (Откровение 14: 6, 7). С това той заявява, че е настъпило времето, когато светилището, посочено от пророк Даниил (Даниил 8:14) е на път да бъде очистено; че следственото решение (което според еврейската мисъл означава, че Денят на изкуплението или очистването на светилището е бил на път да се открие) и животът и характерите на всички хора ще бъдат разгледани с оглед определяне на наградите, които ще бъдат дадени “на всеки човек” (Откровение 22:12; Матей 16:27), когато Христос отново ще се върне с небесните облаци.

КАКВО Е „ЕЖЕДНЕВНАТА?“

А сега относно въпроса какво трябва да се разбира под „ежедневната“ и „престъплението на запустението.“ Вече посочихме, че в Даниил 8:11, 12 и 13 думата „жертва“ отсъства в оригинала и е добавена по-късно. Тогава нека я премахнем от текста и след това да се запитаме, честно, за какво се отнася думата „ежедневна“. След премахване на думата „жертва“ текстът гласи:

Даниил 8:11 „И от него бе отнета ежедневната и мястото на светилището му бе съборено.“

Даниил 8:12 „И множество му беше дадено срещу ежедневната, поради престъпление.

Даниил 8:13, 14 „Колко дълго ще бъде видението за ежедневната и престъплението на запустението, когато светилището и множеството се предават на потъпкване.“ И каза

ми: До две хиляди и триста дни; тогава светилището ще бъде очистено.”

В допълнение към тези текстове има още два, които се позовават на ежедневната, които също трябва да разгледаме.

Даниил 11:31 „И оръжията ще застанат на негова страна и ще замърсят светилището на силата и ще отмахнат ежедневната и ще поставят мерзостта, която запустява.“

Даниил 12:11 „И от времето, когато ежедневната бъде премахната и се постави мерзостта, която запустява ще има хиляда двеста и деветдесет дни. “

Оригиналната дума за „ежедневна“ във всички горепосочени текстове е *тамид*. Еврейските учени ни казват, че тази дума се намира на 104 места в Стария Завет и „се превежда *непрекъсната* 53 пъти, *постоянна* 27 пъти, *винаги* 10 пъти, *ежедневна* 7 пъти, *всегдашна* 4 пъти, *вечна* два пъти и *завинаги* веднъж. “

Те също така ни казват, че думата *тамид* сама по себе си, без друга дума или израз, които да я определят, не би могла да бъде свързана с жертва или приноси.

Това става ясно от факта, че в Числа 4:16, където намираме израза “ежедневно принасяне на хлебен принос”, *тамид* е думата, използвана за “ежедневно”, а *минка* за “принасяне на месо”.

По същия начин в Числа 29:6 откриваме „ежедневно всеизгаряне“ и тук отново се използва *тамид*, заедно с „всеизгаряне“. И това са единствените текстове в старозаветните писания, където *тамид* се превежда „ежедневно“, освен тези, които се намират в Даниил, глави 8, 11 и 12.

Както видяхме, и в двата текста от книгата Числа, с *тамид* е съчетана друга дума в оригинала, за да стане ясно, че това е „ежедневно принасяне на хлебен принос“ и „ежедневно принасяне на всеизгаряне“. Но в Данаил 8:11, 12, 13; 11:31; и 12:11, в оригинала не се открива допълнителна дума, за

да гарантира вмъкването на думата „жертва“. За да получим израза „ежедневна жертва“ в тези пет текста е ясно, че освен *тамид*, там трябва да бъде и думата за жертва, но я няма. За това повтаряме, добавената дума не върши работа в нашите Библии.

От тези пет текста в Даниил, три се позовават на светилището, във връзка с всекидневната, като по този начин показват, че „всекидневната“ е свързана с някаква религиозна система. Това, несъмнено, е повлияло на преводачите при вмъкването на думата „жертва“ в нашите Библии.

БАВИЛОНСКАТА “ЕЖЕДНЕВНА”

Еврейската система не била единствената, в която се принасяли ежедневни или непрекъснати приноси и към която може да се приложи думата *тамид*. Вавилонците и персийците също имали религиозна система, във връзка с която имали ежедневни или непрекъснати жертви.

Това става явно при откриването на цилиндъра на Кир (538-529 г. пр. Хр.), върху, който се намира надпис, чийто превод гласи:

„Ежедневно той планираше и с вражда позволяваше да се прекратят редовните приноси; той определи, той установи в града.“ (Виж *Забележителности на цивилизацията; Асирийска и вавилонска литература*, от Алберт Ф. Харпър, стр. 171)

Друг превод гласи: „Той планираше ежедневно и с озлобление направи установената жертва да престане.“ (*Археология и Библия*, от Джордж А. Бартън, второ издание. Стр. 385)

Още един превод: „Всеки ден планиваше. Той прекрати непрекъснатото приношение. Чрез нестихващо робство той унищожи всички тях.“ (*Паметниците и Стария завет*, Прайс, стр. 222)

След това Роджърс в *Клиновидните паралели на Стария завет*, стр. 380, също дава израза „той направи ежедневните

приноси да престанат.” По този начин „непрекъснатото принасяне“ или „ежедневното принасяне“ са били изрази, използвани във връзка с езичеството, по времето на Даниил.

ЕЖЕДНЕВНАТА КАТО ЕЗИЧЕСТВОТО

Езичеството било доминиращата система на поклонение, както във Вавилон, така и в средно-персийското царство. То също така е пренесено в царството на Рим, в продължение на няколко века, и според надписа, намерен върху цилиндъра на Кир, не може да има съмнение, че подобно на еврейската система, езичеството също е имало своето “редовно” или “постоянно принасяне”. Това изобщо не е изненадващо, тъй като езичеството е Сатанински фалшификат на почитането на Йехова.

Точно по времето на Даниил, почитането на Йехова и езичеството били в ожесточен конфликт, за което свидетелства историята за тримата евреи и златния образ. И въпреки че накрая Навуходоносор се възползвал от истинското поклонение, а зет му Набонид, според цилиндъра, е премахнал повечето изображения от Вавилон, Кир, по-късно, се е стремил да възстанови древното езическо поклонение.

При такива обстоятелства изглежда разумно да се приеме, че „ежедневната“, спомената в Данаил 8:11 и 12, се отнася за езичеството, а не за еврейската система.

Сигурно е, че надписът, открит върху цилиндъра на Кир, не може да има връзка с акта на Антиох, който прекратил еврейската ежедневна жертва, тъй като този инцидент е станал 350 години след написаното върху цилиндъра.

В Даниил 8:12 четем, че „едно множество му (на малкия рог) бе дадено срещу ежедневната поради престъпление“ или, както е буквално представено в оригинала, „ежедневното в престъпление“.

Почтеният Кийл, в коментара си към Книгата на Даниил,

стр. 299, посочва: „Хитциг казва, че читателят на иврит не би могъл да разбере думите по друг начин, освен в смисъла, че е направена или проведена, подобна на война, експедиция срещу ежедневната жертва, с нечестие” (т.е. нечиста служба на идолите), докато други превеждат това “и множество бе поставено срещу ежедневната жертва заради греха” (сирийски, грот., Харенб., Дж. Д. Михаилис) или “множество се даде срещу всекидневната жертва в нечестие”, Уизлър); или „дадено срещу онова, което е било непрекъснато в служба на идоли, т.е., така че на мястото на „непрекъснатото“ нечестие се назначава поклонението на идолите (Хофман); или „силата на армия се дава на него (рогът) срещу ежедневните жертви чрез нечестие“, т.е. от злите висши демони. (Еблард).

Но кой ще оспори, че еврейските жертви са били “непрекъснато в служба на идоли” или с “нечистото служене на идоли?” Добре знаем, че е било така! Можем да кажем обаче, че езическата „непрекъснатост“ е била „в служба на идоли“.

Тогава какви по-силни доказателства бихме могли да имаме тук, като се има предвид, че „ежедневната“, спомената в Даниил, глави 8, 11, 12, не се позовава на еврейските жертви, а на езическото. Но отново еврейският превод на Даниил 8:11 прави *тамид* „непрекъснат“, а не „ежедневен“. Друг коментар към същия този стих гласи: „Най-естественото представяне е “и се опълчи множество (или се води война) срещу непрекъснатото (всеизгаряне) с прегрешение.” (Драйвър, *Книгата на Даниил в Библията за училища и колежи в Кеймбридж*, стр. 117)

Изглежда, че думата „непрекъснато“ би била по-подходящата дума. Един път, когато пастор Лафбъроу провеждаше среща в Детройт, Мичиган, там присъстваше един джентълмен, образован като еврейски равин, който бе много ограмотен в иврит. В края на срещата пастор Лафбъроу го попита какво разбира под „ежедневната“ в Даниил 9:12. Той веднага отговори: “О, това означава непрекъснато”. “Какво”, каза пастор Лафбъроу, “нещо, което трябвало да продължи ли?” “О,

не!”, каза той, “Нещо, което е продължавало през цялото време, за да се противопостави на Божието дело на земята. - И какво е било то? - попита пастор Лафбъроу. Готовият отговор на джентълмена бе: “Това е било езичеството.”

ПАПСТВОТО СРЕЩУ ЕЗИЧЕСТВОТО

А сега ще разгледаме въпроса, повдигнат в Даниил 8:13, а също и отговора, даден в стих 14. „Докога ще бъде видението за ежедневната и престъплението на запустението, когато светилището и множеството са предавани на потъпкване? И каза ми: До две хиляди и триста дни; тогава светилището ще бъде очистено.”

Изтриваме добавената дума „жертва“, тъй като тя няма право да е там. Въпросът ясно се отнася за продължителността на времето, което ще обхваща това видение - „колко дълго“ ще царува „ежедневната“ или „непрекъснатото“ (езичество) и „колко дълго“ ще царува „престъплението на запустението“ или „ мерзостта, която запустява”. А отговорът е: „до 2300 дни!“, след което светилището ще бъде очистено.

За да разберем правилно това, трябва да помислим и за текстовете в Данаил 8:12 и 11:31.

В Данаил 8:12 четем: „едно множество му (на малкия рог) беше дадено срещу ежедневната“ или непрекъснатото (срещу езичеството.)

После в Данаил 11:31 ни се казва, че „оръжия ще застанат на негова страна (малкия рог) и ще замърсят светилището на силата и ще премахнат ежедневната (непрекъснатото или езичеството) и те ще поставят мерзостта, която запустява.“

В тези текстове установяваме, че ежедневната или непрекъснатото се премахва, за да се постави „мерзостта, която запустява“ и за да се направи това, „едно множество“ се дава на малкия рог, а също и „оръжия ще застанат на негова страна“.

По този начин езичеството трябвало да бъде заменено и следващата опустошителна сила трябвало да бъде поставена чрез едно множество и оръжия, които щели да помогнат на „малки рог“.

Както вече отбелязахме, Рим бил езически в продължение на няколко века. През 330 г. сл. Хр., Константин, който бил езичник, премества седалището на империята от Рим в Константинопол и с този ход се открива път за трансформиране на езическия Рим в папска форма на поклонение. По този начин Змеят (езичеството) дал своето място и власт на Звяра (Откровение 13:2). Във 2 Солунци 2:3, 4, 7, Павел прави препратка към това, по следния начин.

„Никой да не ви заблуждава по никакъв начин; защото този ден няма да дойде, докато първо не дойде падналият човек и не се разкрие човекът на греха, синът на погибелта; който се противопоставя и възвишава себе си над всичко, което се нарича Бог, или което е почитано; така че той седи като Бог в Божия храм, показвайки себе си, като Бог. Защото тайната на беззаконието вече действа; и само онзи, който сега я задържа, ще я пусне, до времето, когато бъде премахната от пътя!”

Тази „тайна на беззаконието“, която вече действала по времето на Павел, не е нищо друго, освен „мерзостта, която запустява“ - папството. Тази сила не се появила веднага, а се развила постепенно. Не можела да се установи, „докато този, който сега я задържа, не бъде отстранен от пътя.“ Това, което пречело, било езичеството – установената по онова време религия на Рим. Но когато продължаваме, с течение на времето, установяваме, че Кловис, цар на франките, се застъпва за делото на папското тяло и чрез него езичеството е свалено и пътят се открива за установяването на папството. Но ще оставим историкът да разкаже историята:

КЛОВИС ИЗДИГА ПАПСКАТА КАУЗА

„През 493 г. Кловис се жени за бургундската принцеса Кло-

тилда. Тази принцеса била християнка и сериозно искала съпругът ѝ да се покръсти. Той остава езичник до войната срещу алеманите. Легендата гласи, че в най-тежката битка, Кловис се заклева, че ще се обърне към Бога на Клотилда, ако Той му даде победата. След като покорил част от алеманите, Кловис, отишъл в Реймс, където бил кръстен от Св. Ремиджий на Коледа, 496 г., заедно с 3000 франки.” (*Енциклопедия Британика*, том 5, стр. 856)

Гибон, пишейки за това, казва: „В паметния ден, когато Кловис се възкачил на купела за кръщение, той единствен, в християнския свят, заслужил името и прерогативите на католически цар. Най-големият или по-скоро единственият син на църквата бил признат от духовенството, като негов законен суверен или славен избавител; а ръцете на Кловис били силно подкрепени от усърдието и благоразположението на католическата фракция.” (*Рим*, Гибон, том 6, стр. 167)

А „*Историята на света от историци*“ казва за Католическата партия: „При кръщението на Хлодвиг (Кловис) тя насочи погледа си към него като към такъв, който, не само ще ги освободи от преследването на богословските ѝ врагове, но за нея и църквата ѝ той ще спечели бърза победа и сигурно превъзходство.” (том 7, стр. 471, 472)

След това, продължавайки започнатото дело, откриваме, че „през 507 г. с любов към завоеванието, съпадаща с ревността за ортодоксалната вяра, Кловис тръгнал на югозапад от Галия срещу еретика Весгот, Аларих II, когото той победил и убил във Вогъл, близо до Пойтиерс.” (*Енциклопедия на Чембърс*, том III, стр. 302)

След това, през следващата година, „на събранието на принцовете и войните в Париж, 508 г. сл. Хр., Кловис се оплакал: „Наскърбява ме да виждам, че арианите все още притежават най-добрите части на Галия. Нека излезем на поход срещу тях, с Божията помощ и като победим еретиците, ще притежаваме и ще разделим провинцията им.” Клотилда до-

бавила своето благочестиво увещание, че „без съмнение, Господ по-лесно ще отпусне помощ, ако бъде направен някакъв дар“. В отговор на това, Кловис хванал бойната брадва и я хвърлил, колкото можел, и докато тя се въртяла във въздуха, той възкликнал: „Там, на мястото, където падне, моята Франциска, ще издигна църква, в чест на светия апостол.“ (*Църковна империя*, стр. 257)

И по този начин „решаващата битка при Поатие била последвана от завладяването (508 г. сл. Хр.) на Аквитания.“ (*Упадък на Рим*, Гибон, глава 38, параграф 13)

Историята ни дава съвсем категоричното потвърждение относно Кловис, че „Чрез своето обръщане той поел пътя към триумфа на католицизма; той бил спасил Римокатолическата църква от Скила и Харибдис от ерес и ЕЗИЧЕСТВО, поставил я на скала в самия център на Европа и насадил нейните учения и традиции в сърцата на завоевателите на Запада!“ (*История на света от историци*, том VIII, стр. 477)

Така с покръстването и кръщението на Кловис и неговите 3000 франки; и чрез свалянето на езичеството със силата на оръжията, спечелвайки папската кауза, „била направена военна експедиция“ и „множество било дадено“ на малкия рог „срещу ежедневната“, а оръжията „застанали на негова страна“. Това е осъществено през 508 г. сл. Хр.

И така „ежедневната“ е определено доказана, без сянка на съмнение, че се отнася за „езичеството“, а не за еврейските жертви. И всички опити да се поставят „жертви“ вместо дни в Данаил 8:14 и да се промени 2300 на 2200, за да се поддържа теория, която подкопава Дарбата на пророчеството, са просто безсмислени.

МЕРЗОСТТА НА ЗАПУСТЕНИЕТО

И сега трябвало да се създаде „мерзостта на запустение“ . В седма глава на пророчеството на Даниил, пред погледа

ни са представени четирите световни царства - Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим, със символите на четири звяра.

От десетте рога на главата на четвъртия звяр (които представляват десетте разделения в Западния Рим) три трябвало да бъдат покорени от малкия рог, който има „очи като човешки и уста, говорещи надменно.“ Този малък рог, като символ на папството, е тъкмо силата, от която трябвало да бъдат победени трите рога. Тези три рога - херули, вандалите и остготите - били ариански сили и те нямали нищо общо с католиците. Всъщност, най-ожесточено и безмилостно било „съревнование между арианите и католиците. Докато тези ариански сили оставали там „папата не можел да отстоява властта си.

Така че те трябвало да бъдат покорени и пророчеството казва, че ще бъдат. Така в 493 г. сл. Хр., първи са паднали херулите, последвани от вандалите през 534 г. сл. Хр. и на последно място, остготите през 538 г. сл. Хр. И след като се разпорежда с тези три противопоставящи се сили - последната е изгонена от Рим през 538 г. сл. Хр. - „няма нищо, което да пречи на Римския епископ да заеме гордото положение, за което той толкова дълго се е борил.“ Папството е във възход и „било на път да влезе в дългогодишната си кариера на църковна тирания“, докато езичеството, вече било детронирано и престанало да бъде държавна религия. Тогава „Църквата взела езическата философия и я превърнала в щит на вярата срещу езичниците. Тя взела езическия римски пантеон, храма на всички богове, и го направила свещена обител за всички мъченици. Така той остава и до днес. Тя взела езическата неделя и я превърнала в християнска неделя!“ (*Така казва Католическият свят*, март 1894 г., стр. 809)

А *Историята на романизма* от Даулинг, стр. 124, също ни казва, че папа Бонифаций IV е взел голямото езическо светилище на Рим, храма на всички богове и го е посветил „на благословената Богородица и всички светии“.

По този начин със свалянето на „ежедневната“ (езичество-

то), неговото “светилище на силата” също било “съсипано”, докато “мерзостта, която запустява” (папството) била поставена или “създадена!”

1290 И 1335 ДНИ

И сега, като удостоверяваща точка за всичко това, в Данаил 12:11 сме инструктирани, че „от времето, когато ежедневната (непрестанната или езичество) бъде премахната и се установи (т. е. от 508 г. сл. Хр.) мерзостта, която запустява (папството), има хиляда двеста и деветдесет дни. 508 плюс 1290 е 1798.

Това, че тези дни, заедно с другите пророчески периоди на Даниил, са символични и представляват години, не може да се постави под съмнение. Твърдението, че дните в пророчествата на Даниил и особено 2300 дни са буквални, а не символични, е непоследователно. Когато пророчествата използват символи или символичен език, за да опишат територии, царства, системи за поклонение или нещо друго, и времето е свързано с тези символи, тогава символичният език се прилага и за периодите от време.

Затова ние прилагаме 1290 дни като години. Тогава 1290-те години, добавени към 508 г. (когато езичеството било свалено от Кловис) ни довеждат до 1798 г. И какво станало в тази година? Папството получило смъртоносната си рана, както било предсказано в Откровение 13:3. То било откъснато от своята светска власт, папата бил хвърлен в затвора на 20-ти февруари същата година и депортиран във Франция, където умрял през август следващата година. От тогава до днес папството никога не е възвръщало изгубеното си надмощие.

По-нататък в Данаил 12:12 четем. „Благословен е този, който изтърпи и стигне до хиляда триста тридесет и пет дни.“ 508 плюс 1335 се равнява на 1843.

Годината 1843 ни довежда до края на 2300 дни или годи-

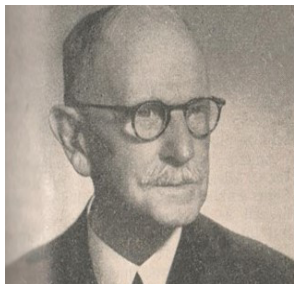
ни; и след приключване на този период, трябвало да започне очистването на светилището.

Декларацията, че „След две хиляди и триста дни (години) светилището ще бъде очистено“ не е декларация на човек, а на ангел. От това твърдение става ясно, че към края на 2300 годишния период ще съществува светилище, което трябва да бъде очистено. То не може да бъде земното светилище, тъй като то отдавна е престанало да съществува.

В Писанията ни се казва, че земното светилище е било образец на небесното, чрез което разбираме, че на небето има светилище. А щом то е единственото, за което имаме знание, можем само да стигнем до заключението, че именно то е светилището, което трябва да се очисти. Под „очистване“ на светилището разбираме, че, както в земното светилище, в Деня на умилостивението, греховете на хората са отстранени оттам, така и при очистване на небесното светилище, греховете на Божия народ също трябва най-накрая да бъдат заличени и отстранени завинаги, както от погледа на Бога, така и от този на човека.

Вече живеем във времето, когато това последно дело се извършва в небесното светилище. То е започнало през 1844 г. и понеже все още не е твърде късно, нека всички, които четат тези редове, бъдат подтикнати да прегърнат напълно спасителния план, тъй като записът на техния живот излиза на изпит пред Небесния трибунал. Така греховете им ще могат да бъдат завинаги заличени и записите им да бъдат изчистени, чрез изкупващата кръв на Христос, Който в този момент е готов да пледира за всички, които идват при Него с искреност и истински се разкайват за всеки известен грях. Такива никога няма да бъде върнати или отхвърлени.

Антиох или Рим

Фредерик Л. Шарп защитавал адвентизма по време на лагерната среща в Станмор през 1897 г. и придружавал Елън Уайт, когато тя проучвала едно имение в Уарунга - настоящата болница на Адвентистите в Сидни.

В писмо на Елън Уайт (15. 12. 1897) се разказва как Шарп е загубил работата си заради съботата и е бил нает от друг бизнесмен, който се е радвал да намери честен човек, за да съхранява книгите му, позволявайки му с радост да почива в събота.

Шарп служил като бизнес мениджър в издателство Ехо и като пастор/евангелист в Тасмания и Северен Куинсланд. Преподавал е в колежа Афондейл и Лонгбърн, както и на островите Кук. Последните си активни години прекарал в пасторска и евангелска дейност в Нова Зеландия.

Антиох или Рим е една кратка, но съдържателна полемика, в която Шарп представя солидни библейски, исторически и дори астрономически основания за поддържане на автентичната адвентна позиция, относно тълкуването на пасажите от книгата на пророк Даниил, с ключово значение за пророческата основа на адвентното движение.